Lietas Nr. 126032415
Lietas arhīva Nr. 103AA-0050-16

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rēzeknē 2016.gada 5.jūlijā

Latgales apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnesis I.Raciņš,
tiesnese I.Zalužinska,
tiesnesis J.Dimpers,

rakstveida procesā apelācijas kārtībā izskatīja Valsts meža dienesta apelācijas sūdzību par Rēzeknes tiesas 2016.gada 14.aprīļa spriedumu, ar kuru atcelts Valsts meža dienesta Austrumlatgales virsmežniecības virsmežziņa 2015.gada 10.septembra lēmums Nr.12K-AJ009766/7900-15 administratīvā pārkāpuma lietā par /pers. A/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā – Latvijas APK) 80.panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu un izbeigta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā.

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, Latgales apgabaltiesa

k o n s t a t ē j a

2015.gada 30.augustā Valsts meža dienesta Austrumlatgales virsmežniecības vecākais inspektors medību jautājumos Igors Pozņakovs sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu AJ Nr.009766 par to, ka 2015.gada 30.augustā Ciblas novadā, Līdumnieku pagastā, vietas ģeogrāfiskās koordinātes /koordinātes/, medību tiesību lietotāja medību kluba /Nosaukums/ medību platībās, mednieks /pers. A/ (mednieka apliecības numurs /apliecības numurs/), izmantojot sev piederošo medību ieroci MP-153 12X76, sērija Nr.0115329344, nomedīja stirnu kazu un neizmantoja medību atļauju. Protokolā ir norādīts, ka ir pārkāpts Medību likuma 24.panta 5.punkts. Protokolā ir norādīts, ka atbildība par pārkāpumu ir paredzēta Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā (lietas 18.-19.lapa).

Ar Valsts meža dienesta Austrumlatgales virsmežniecības virsmežziņa /pers. C/ 2015.gada 10.septembra lēmumu Nr.AJ009766/7900-15 par Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu /pers. A/ atņemtas medīšanas tiesības uz diviem gadiem, konfiscējot medību bisi un uzliekot par pienākumu atlīdzināt zaudējumus, kas radušies nelikumīgo medību rezultātā – 1440 *euro* apmērā (lietas 14.-15.lapa).

Par Valsts meža dienesta Austrumlatgales virsmežniecības virsmežziņa /pers. C/ 2015.gada 10.septembra lēmumu Nr.AJ009766/7900-15 sūdzību iesniedza /pers. A/.

Izskatot minēto sūdzību, ar Valsts meža dienesta ģenerāldirektora A.Krēsliņa 2015.gada 15.okotbra lēmumu Nr.VMD1-20/757 atstāts negrozīts Valsts meža dienesta Austrumlatgales virsmežniecības virsmežziņa /pers. C/ 2015.gada 10.septembra lēmums Nr.AJ009766/7900-15, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta (lietas 8.-11.lapa).

Par Valsts meža dienesta ģenerāldirektora A.Krēsliņa 2015.gada 15.okotbra lēmumu Nr.VMD1-20/757 sūdzību iesniedza /pers. A/ (lietas 2.-7.lapa).

Izskatot lietas materiālus un iesniegto sūdzību, ar Rēzeknes tiesas 2016.gada 14.aprīļa spriedumu atcelts Valsts meža dienesta Austrumlatgales virsmežniecības virsmežziņa 2015.gada 10.septembra lēmums Nr.12K-AJ009766/7900-15 administratīvā pārkāpuma lietā par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu un izbeigta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā (lietas 52.-65.lapa).

Par Rēzeknes tiesas 2016.gada 14.aprīļa spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza Valsts meža dienests. Apelācijas sūdzībā lūgts atcelt minēto Rēzeknes tiesas spriedumu. Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka pirmās instances tiesas spriedums ir lietas apstākļiem un likuma prasībām neatbilstošs, pirmās instances tiesa nav objektīvi un vispusīgi izvērtējusi visus Valsts meža dienesta iesniegtos pierādījumus to kopsakarībā un izteiktos argumentus, kas novedis pie pretrunīgu un tādēļ nepieļaujamu secinājumu ietveršanas spriedumā, kas dod pamatu prasīt sprieduma atzīšanu par nepamatotu un pārsūdzamu pilnā apmērā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā ir pretrunīgs pirmās instances tiesas secinājums, ka nav pierādīta /pers. A/ vaina Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanā. Apelācijas sūdzībā norādīts, ka saskaņā ar Latvijas APK 243.pantu nelabvēlīgais lēmums ir pamatots ar ziņām, kas norādītas administratīvā pārkāpuma protokolā AJ Nr.009766. Apelācijas sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz Latvijas APK 248.panta pirmo daļu, 243.panta otro daļu un Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 26.novembra rīcības sēdes lēmumu lietā Nr.SKA-684/2008, norāda, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītie pārkāpuma izdarīšanas apstākļi, ciktāl tie nav tikai amatpersonas secinājumi, vērtējami kopsakarā ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem. Apelācijas sūdzībā vērsta uzmanība, ka atbilstoši Latvijas APK 243.pantam administratīvā pārkāpuma protokols ir tikai viens no pierādījumiem, turklāt protokola noformēšana ir pielīdzināma lēmumam par lietas ierosināšanu, līdz ar to apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā nebūtiski trūkumi administratīvā pārkāpuma protokolā, proti, neatbilstība Latvijas APK 248.panta prasībām, nevar būt par pamatu administratīvā pārkāpuma protokola atzīšanai par nepieļaujamu pierādījumu saskaņā ar Latvijas APK 243.pantu. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā protokols AJ Nr.009766 satur administratīvā pārkāpuma fakta konstatējumu, līdz ar to tas ir atzīstams par tiešu pierādījumu, kurā norādītie fakti jāvērtē kopsakarā ar citiem lietā esošajiem pierādījumiem, turklāt protokolā fiksētā pārkāpuma būtība un pārkāpuma izdarīšanas apstākļi nerada šaubas par tajā norādītā patiesumu. Apelācijas sūdzības iesniedzējs, ņemot vērā pārkāpuma brīdī konstatētos un dokumentāli nostiprinātos faktus, kā arī liecinieka /pers. D/ liecības, uzskata, ka /pers. A/ paskaidrojumā minētais atbilst faktiskajiem lietas apstākļiem. Apelācijas sūdzībā ir atsauce uz Ministru kabineta 2013.gada 17.decembra noteikumu Nr.1482 "Medības reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumu radīto zaudējumu un nelikumīgi iegūtās medību produkcijas vērtības atlīdzināšanas

noteikumi" (turpmāk tekstā - Ministru kabineta noteikumi Nr.1482) 2., 3., 4., 7.punktu, Medību likuma 1.panta 2.punktu, 22.panta pirmo daļu, Medību noteikumu 42., 44., 51.7., 101.punktu. Apelācijas sūdzībā norādīts, ka lietā nav strīda par to, ka medību atļauja – marķieris netika izmantots vietā, kur tika nomedīts limitētais medījamais dzīvnieks. Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka nav pamatots pirmās instances tiesas secinājums, ka no Medību noteikumu 42.punkta satura izriet, ka medību atļauja un marķieris ir savstarpēji nošķirami jēdzieni. Apelācijas sūdzībā vērsta uzmanība, ka saskaņā ar Medību noteikumiem medību atļaujas aizpildīšana/izmantošana ir nomedītā limitēti medījamā dzīvnieka liemeņa marķēšana ar īpašu Valsts meža dienesta izsniegtu marķieri pirms nomedītā dzīvnieka pārvietošanas no vietas, kur tas nomedīts, un veidlapas "Informācija par izlietotajām medību atļaujām" aizpildīšanas pēc nomedītā limitēti medījamā dzīvnieka liemeņa nogādāšanas līdz vietai, kur tas tiek sadalīts. Valsts meža dienesta marķieris ir apliecinājums legāli nomedītā dzīvnieka izcelsmei, kas aizstāj medību atļaujas aizpildīšanu Medību likuma 24.panta piektās daļas izpratnē. Skatot kopsakarā Medību likuma un Medību noteikumu prasības attiecībā uz medību atļaujas aizpildīšanu/izmantošanu un marķiera pielietošanu, medību atļauja un marķieris apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā ir savstarpēji nedalāmi jēdzieni. Apelācijas sūdzībā vērsta uzmanība, ka likumdevēja mērķis, stājoties spēkā Medību noteikumu normatīvajam regulējumam, atsakoties no nepieciešamības aizpildīt medību atļauju papīra formātā, tā vietā nosakot pienākumu uzlikt medījumam marķieri, kas ļauj pārvietot medījumu, bija pierādīt tā iegūšanas legalitāti. Apelācijas sūdzībā norādīts, ka medību atļaujas aizpildīšana gan likumdevēja izpratnē, gan apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā ir darbību kopums, kas paredz, pirmkārt, atbilstoši Medību likuma 22.panta pirmajā daļā noteiktajam un Medību noteikumu 42.punktam medību tiesību lietotājam saņemt medību atļauju un atbilstošu skaitu unikāli apzīmētu marķieru, otrkārt, saskaņā ar Medību noteikumu 51.7.punktu un 101.punktu pirms limitēti medījamā dzīvnieka pārvietošanas no vietas, kur tas nomedīts, nomedītā dzīvnieka liemeni marķē ar īpašu Valsts meža dienesta izsniegtu marķieri, marķieri redzamā vietā nostiprina nomedītā dzīvnieka liemenī tā, lai, nesabojājot marķieri, to nebūtu iespējams noņemt līdz liemeņa sadalei, marķieri aizliegts noņemt no liemeņa vai liemeni sadalīt pirms veidlapas "Informācija par izlietotajām medību atļaujām" aizpildīšanas, treškārt, veidlapas "Informācija par izlietotajām medību atļaujām" aizpildīšanas pēc tam, kad nomedītā dzīvnieka liemenis nogādāts tā sadalīšanas vietā. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā lietas faktiskie apstākļi norāda, ka mednieka /pers. A/ darbību kopums - limitētā medījamā dzīvnieka pārvietošana no vietas, kur tas nomedīts, ja nav izmantota medību atļauja, kas atbilst Medību likuma 24.panta 5.punktā noteiktajām darbībām, atzīstams par nelikumīgām medībām. Apelācijas sūdzības iesniedzējs pievienojas pirmās instances tiesas viedoklim, ka veidlapas "Informācija par izlietotajām medību atļaujām" aizpildīšana par izlietoto medību atļauju neatbrīvo mednieku no pienākuma ievērot noteikumus par nomedītā dzīvnieka pārvietošanu, tāpēc, uzsākot medījuma pārvietošanu bez marķiera, jebkurā gadījumā ir konstatējams medību noteikumu pārkāpums, kas Medību likuma 24.panta izpratnē ir kvalificējams kā nelikumīgas medības. Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka /pers. A/, pārkāpjot medības reglamentējošos normatīvajos aktos noteiktās prasības, atbilstoši Ministru kabineta noteikumu Nr.1482 3. un 4.punktam ir radījis zaudējumu 1440 *euro* apmērā. Apelācijas sūdzības iesniedzējs nepiekrīt pirmās instances tiesas secinājumam, ka nomedītā dzīvnieka pārvietošana bez uzlikta marķiera esot vērtējama kā medību noteikumu prasību neievērošana, kas atbilsti Latvijas APK 80.panta trešajā daļā paredzētā pārkāpuma sastāvam. Ņemot vērā Medību likuma 22.panta pirmo daļu un Medību noteikumu 42.punktu, apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka marķiera neizlietošana atbilstoši Medību noteikumos noteiktajai kārtībai ir viennozīmīgi uzskatāma par medību atļaujas neaizpildīšanu, līdz ar to šādas darbības atbilstoši Medību likuma 24.panta 5.punktam kvalificējamas kā nelikumīgas medības. Apelācijas sūdzības iesniedzējs pilnīgi nepiekrīt pirmās instances tiesas secinājumam, ka sākotnējā lēmumā iekļautā norāde uz marķiera nepielietošanu ir atzīstama par būtisku /pers. A/ inkriminētā pārkāpuma satura paplašināšanu. Apelācijas sūdzībā vērsta uzmanība, ka administratīvā pārkāpuma subjektīvo pusi nelikumīgu medību gadījumā raksturo nodoms, kad normatīvie akti tiek pārkāpti, apzinoties darbību pretlikumību. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā, pirmās instances tiesa nav ņēmusi vērā faktu, ka medībās piedalījās divas personas ar transportlīdzekli, kā arī no stirnas nomedīšanas vietas līdz vietai, kur tika aizmirstas medību atļaujas – marķieri, bija neliels attālums – aptuveni 10 km, pastāvēja iespēja nogādāt aizmirstās medību atļaujas līdz dzīvnieka nomedīšanas vietai, nomarķējot to un pēc tam pārvietojot. Apelācijas sūdzībā vērsta uzmanība, ka Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 21.marta spriedumā lietā Nr.133062114 ir norādīts, ka "tiesas kolēģija uzskata par kategoriski nepieņemamu medīšanas veidu, kādu to ir pieļāvis sūdzības iesniedzējs, kad ir uzsācis darbības, kas vērstas uz medījuma pārvietošanu no nomedīšanas vietas, reāli pastāvot iespējai pirms tam aizpildīt medību atļauju". Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā /pers. A/, kurš ir mednieks ar ilggadēju pieredzi, bija zināmas medību reglamentējošo normatīvo aktu prasības un tas, ka ir veiktas nelikumīgas medības, pārvietojot nošauto limitēto medījamo dzīvnieku, neizmantojot medību atļauju – marķieri, ir rupjš medību likuma pārkāpums. Apelācijas sūdzības iesniedzējs uzskata, ka ir pierādīta /pers. A/ vaina Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā un nav šaubu par /pers. A/ vainu. Nelikumīgas medības, pārvietojot nošauto limitēto medījamo dzīvnieku, neizmantojot medību atļauju – marķieri, apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā ir rupjš medību noteikumu pārkāpums, līdz ar to ir piemērojams sods – medību tiesību atņemšana. /pers. A/ piemērotais administratīvais sods – medīšanas tiesību atņemšana uz diviem gadiem, apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā ir samērīgs un adekvāts Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā noteiktajam, kā arī pārkāpuma izdarīšanas rīka – medību bises konfiscēšana un pienākuma uzlikšana atlīdzināt valstij nodarītos zaudējumus 1400 *euro* apmērā ir atbilstoša Latvijas APK 80.panta ceturtās daļas sankcijai. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā iepriekš minētos, būtiskos faktus, kas ir nostiprināti administratīvā pārkāpuma lietvedības ietvaros, pirmās instances tiesa nav vērtējusi kopsakarībā un no pirmās instances tiesas sprieduma izriet, ka lielāka vērība ir pievērsta tikai un vienīgi medību likuma un Medību noteikumu interpretācijai saistībā ar medību atļaujas aizpildīšanu/izmantošanu. Apelācijas sūdzības iesniedzējs, atsaucoties uz Senāta 2005.gada 5.aprīļa sprieduma lietā Nr.SKA-73/2005 13.punktu, norāda, ka tiesai ir jāsniedz lietā esošo pierādījumu pietiekamības un ticamības novērtējums, un, novērtējot pierādījumus, pirmās instances tiesai bija jāsniedz atbilstoša motivācija tam, kādēļ vienam pierādījumam dodama priekšrocība salīdzinājumā ar citiem pierādījumiem, kas ir lietas materiālos. Apelācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā Rēzeknes tiesas 2016.gada 14.aprīļa spriedums ir nepamatots (lietas 68.-71.lapa).

Līdz lietas izskatīšanai rakstveida procesā lietas dalībnieki noraidījumu tiesas sastāvam nepieteica. /pers. A/ un viņa aizstāve viedokli par Valsts meža dienesta apelācijas sūdzību apelācijas instances tiesai neiesniedza.

Pārbaudījusi rakstveida procesā lietas materiālus, pirmās instances tiesas sprieduma likumību un pamatotību, novērtējusi apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, Latgales apgabaltiesa uzskata, ka pārsūdzētais Rēzeknes tiesas 2016.gada 14.aprīļa spriedums ir atstājams negrozīts, bet Valsts meža dienesta apelācijas sūdzība par minēto spriedumu ir noraidāma.

Latgales apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa administratīvā pārkāpuma lietu izskatīja atbilstoši Latvijas APK divdesmit trešās "a" nodaļas prasībām.

Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzēta administratīvā atbildība par medību noteikumu pārkāpšanu. Saskaņā ar Latvijas APK 80.panta ceturto daļu par nelikumībām medībām – uzliek naudas sodu no četrdesmit līdz septiņsimt *euro*, konfiscējot

pārkāpuma izdarīšanas rīkus un pārkāpuma priekšmetus, vai atņem medīšanas tiesības uz laiku līdz trim gadiem, konfiscējot pārkāpuma izdarīšanas rīkus un pārkāpuma priekšmetus.

Latgales apgabaltiesa konstatē, ka izskatāmajā lietā ir noskaidroti šādi apstākļi.

No administratīvā pārkāpuma protokola AJ Nr.009766 ir redzams, ka 2015.gada 30.augustā Ciblas novadā, Līdumnieku pagastā, vietas ģeogrāfiskās koordinātes /koordinātes/, medību tiesību lietotāja medību kluba /Nosaukums/ medību platībās, mednieks /pers. A/ (mednieka apliecības numurs /apliecības numurs/), izmantojot sev piederošo medību ieroci MP-153 12X76, sērija Nr.0115329344, nomedīja stirnu kazu un neizmantoja medību atļauju. Protokolā ir norādīts, ka ir pārkāpts Medību likuma 24.panta 5.punkts. Protokolā ir norādīts, ka atbildība par pārkāpumu ir paredzēta Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā (lietas 18.-19.lapa).

No /pers. A/ 2015.gada 30.augustā pašrocīgi uzrakstītā paskaidrojuma redzams, ka viņš 2015.gada 29.augustā bija medībās kopā ar /pers. D/. Medības bija pieteiktas, robežsargi informēti, medību kolektīva vadītājs bija zināms. Aptuveni plkst.21.30 viņš nošāva stirnu kazu. Pēc tam viņš to iekrāva mašīnā. Vēlējās piestiprināt marķieri, bet izrādījās, ka soma ar dokumentiem un marķieri ir pazudusi. Tad viņi brauca meklēt somu, bet viņus apstādināja medību inspektors. Izrādījās, ka somu viņi aizmirsa pie Toļika, kur ēda pusdienas (lietas 20.lapa).

Par medību reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpšanu aprēķināti zaudējumi 1440 *euro*. /pers. A/ 2015.gada 10.septembrī iepazīstināts ar zaudējumu aprēķinu (lietas 21.lapa).

Pirmās instances tiesas sēdē, kas Rēzeknes tiesā notika 2016.gada 18.janvārī, Valsts meža dienesta pārstāvis vecākais inspektors medību jautājumos Igors Pozņakovs paskaidroja, ka tad, kad viņš piebrauca, /pers. A/ teica, ka viņi ir aizmirsuši somu, bet nekādu aizpildīto veidlapu viņi neuzrādīja. Tajā brīdī /pers. A/ atzina savu vainu, paskaidrojumu uzrakstīja sev saprotamā valodā. Atļauja ir marķieris, bet tas nebija izlietots. Tā kā zaudējums ir liels – 1400 *euro*, pieņemot lēmumu, /pers. A/ netika sodīts ar naudas sodu, bet ar mednieka tiesību atņemšanu. Iestādes pārstāvja ieskatā medību atļauja uzskatāma par neizmantotu, ja nav uzlikts marķieris dzīvnieka pārvietošanai. Ministru kabineta noteikumiem Nr.421 ir pielikums, kur atrodas informācija par nomedīto dzīvnieku. Informācija bija iesniegta virsmežniecībā, bet uz vietas netika uzrādīta. Ja būtu marķieris un termiņatļauja, tad viss būtu kartībā. Konstatētais fakts ir jāuzskata par nelikumīgām medībām. Medību atļauja ir lēmums, ar kuru piešķir tiesības, bet marķieris ir līdzeklis noteikumu kontrolei (lietas 37.lapa).

Pirmās instances tiesas sēdē, kas Rēzeknes tiesā notika 2016.gada 18.janvārī, Valsts meža dienesta pārstāvis /pers. E/ pauda viedokli, ka /pers. A/ iesniegta sūdzība ir noraidāma pilnībā. /pers. E/ paskaidroja, ka bija konstatēts pārkāpums, to konstatēja mežzinis, bet medību inspektors sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu. /pers. A/ atzina, ka tika nomedīta stirna, kura tika iekrauta mašīnā, nepielietojot marķieri. Pārstāvja ieskatā fakti un normatīvie akti jāinterpretē kopumā. Konkrētajā gadījumā, ja dzīvnieks nav marķēts ar marķieri – tās ir nelikumīgas medības (lietas 37.lapa).

Pirmās instances tiesas sēdē, kas Rēzeknes tiesā notika 2016.gada 18.janvārī, liecinieks /pers. F/ liecināja, ka 2016.gada (domājams -2015.gada) 29.augustā bijusi mednieku kolektīva sapulce. Apsprieduši veicamo darbu plānu medību teritorijā, kā arī tika izsniegtas medību atļaujas – marķieri. No rīta pienāca ziņa, ka nomedīta stirnu kaza, /pers. A/ atveda pilnu atskaiti par marķiera izmantošanu. Marķieris ir nepieciešams nomedītā dzīvnieka transportēšanai no nomedīšanas vietas līdz sadalīšanas vietai, ja bez marķiera tiek pārvietots dzīvnieks, tas jau ir pārkāpums. Medību atļauja tika iedota /pers. D/. Informāciju viņš saņēma no /pers. A/ rītā, ka nomedīta stirna un ka izmantots marķieris, /pers. A/ izstāstīja notikušo. Taču zvans no /pers. A/ bija jau vakarā, taču viņš (/pers. F/) to nedzirdēja (lietas 37.lapa).

Pirmās instances tiesas sēdē, kas Rēzeknes tiesā notika 2016.gada 18.janvārī, liecinieks /pers. G/ liecināja, ka augusta beigās, iespējams, 2015.gada 29.augustā pie viņa ciemos atbrauca /pers. A/ un /pers. D/. Kad satumsa, /pers. A/ un /pers. D/ aizgāja medībās. Tad vēlāk viņam piezvanīja /pers. D/ un lūdza pameklēt somiņu, pateica, ka tā ir pazudusi. Viņš meklēja somiņu, bet uzreiz neatrada. Tad vēlreiz pārbaudīja un pustumsā ieraudzīja, ka somiņa bija nokritusi uz grīdas starp galdu un krēslu. Pēc kāda laika atbrauca mednieki kaut kādas mašīnas pavadībā. Viņš atdeva somiņu /pers. D/ (lietas 38.lapa).

Pirmās instances tiesas sēdē, kas Rēzeknes tiesā notika 2016.gada 23.februārī, liecinieks /pers. D/ liecināja, ka sestdien bija medību kolektīva sapulce mājās pie kolektīva vadītāja /pers. F/. Kolektīva vadītājs izsniedza licenci uz stirnu kazu. Pieteikuši medības un devušies uz medību teritoriju. Marķieris bija izsniegts viņam. Aizbraukuši, paziņojuši robežsargiem. Aizbraukuši pie /pers. G/. Pievakarē devās medībās. Sēdēja mežā apmēram 200 m viens no otra, pirms tam norunāja, ka medīs līdz pirmajam šāvienam un pēc tam sazināsies, kad beigsies medības. Atskanēja šāviens, to izdarīja /pers. A/. Viņš pienāca pie automašīnas, lai sameklētu somu, kurā atradās marķieris, taču automašīnā somas nebija. Tad viņš piezvanīja /pers. G/, kuram lūdza pameklēt somu. /pers. G/ to neatrada. Sastādīja medību atskaiti, domājot, ka tas ir galvenais dokuments. Viņš domāja, ka atradīs somu un tad uzliks marķieri. Tad viņi brauca meklēt somu ar visu nošauto dzīvnieku mašīnā. Kādā no ceļa posmiem viņus apdzina automašīna un aizšķērsoja ceļu. No mašīnas izkāpa mežzinis /pers. H/, kurš apskatīja mašīnu un secināja, ka ir notikušas nelikumīgas medības, jo uz nomedītā dzīvnieka nav marķiera. Tad piebrauca robežsargi, pateica, ka viņiem pretenziju nav. Viņi gaidīja medību inspektoru I.Pozņakovu. Pēc tam sāka sastādīt protokolu tam, kurš nošāva dzīvnieku. Viņš atkal zvanīja /pers. G/ par somu. /pers. G/ paziņoja, ka somu atrada. Par to viņš pateica inspektoram. Tad I.Pozņakovs un viņi ar savām automašīnām brauca pie /pers. G/ uz mājām, lai parādītu somu un marķieri. /pers. G/ uznesa somu ar marķieri, bet /pers. B/ pateica, ka ir par vēlu, jo protokols jau ir sastādīts (lietas 43.lapa).

Pirmās instances tiesas sēdē, kas Rēzeknes tiesā notika 2016.gada 23.februārī, liecinieks /pers. H/ liecināja, ka 2015.gada 29.augustā bija plānots medību reids, kas iepriekš tika saskaņots ar medību inspektoru I.Pozņakovu, Viņš kā mežzinis devās uz savu apgaitu medību kontrolē. Vakarā ap plkst.22.30 viņš pamanīja automašīnu, kas braukāja pa lauku un meklēja dzīvnieku. Viņš sāka izsekot automašīnu, no meža sānceļa aizšķērsoja ceļu braucošajai automašīnai, izkāpa no savas automašīnas, stādījās priekšā, bija dienesta formā, uzrādīja dienesta apliecību. Uz jautājumu, ko viņi dara mežā, mednieki atbildēja, ka medī, un uzrādīja dokumentus. Bagāžniekā atradās plastmasas vanna ar nošauto stirnu. Viņš prasīja, kur ir marķieris, jo tas uz nošautā dzīvnieka nebija uzlikts. Mednieki paskaidroja, ka atļauja ir, sāka pārmeklēt dokumentus, bet neatrada. Nošautais dzīvnieks atradās mašīnā, bet to nedrīkstēja kustināt, kamēr nav uzlikt marķieris. Tad viņš izsauca medību inspektoru, kā arī piezvanīja robežsargu patruļai. Mednieki viņam arī skaidroja, ka marķieris var būt palicis pie /pers. G/ mājās, tāpēc nav uzlikts medījumam (lietas 43.-44.lapa).

No Austrumlatgales virsmežniecības 2015.gada 28.maijā izsniegtās medību atļaujas redzams, ka medību kolektīvam /Nosaukums/ 2015./2016.gada medību sezonā atļauts nomedīt kopā 20 stirnu āžus un kazas vai kazlēnus, uz kuriem izsniegti attiecīga skaita marķieri (lietas 72.lapa).

Pirmās instances tiesas sēdē, kas Rēzeknes tiesā notika 2016.gada 18.janvārī, /pers. A/, atbildot uz uzdotajiem jautājumiem, paskaidroja, ka uz vietas tika aizpildīta veidlapa par marķieru izlietošanu, mašīnā pārvietojuši nošautu stirnu kazu, gribējuši

uzreiz paņemt marķieri, bet tas bija pazudis ar visu somu. Medību vadītājs bija /pers. D/. Sākumā tika aizpildīts akts, tikai tad pārvietojuši dzīvnieku. Medību inspektors I.Pozņakovs vispār neskatījās aizpildīto aktu, skaidrojot, ka vajag tikai marķieri. Kad apstādināja viņu automašīnu, automašīnā viņš bija kopā ar /pers. D/. Stirnu kazu nošāva viņš, par ko paziņoja uz vietas medību inspektoram. Par medībām visi atbildīgie bija informēti, zinājuši vietu, kur notiks medības. Uz vietas atstāt nošauto dzīvnieku, kamēr atradīs somu ar marķieri, negribēja, jo bija silts laiks un dzīvnieka gaļa varēja sabojāties (lietas 36.lapa).

Atbilstoši Latvijas APK 272.pantam institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Latvijas APK 9.panta pirmā daļa nosaka, ka par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību, un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

No minētajām tiesību normām izriet, ka administratīvās atbildības pamats ir administratīvā pārkāpuma sastāvs, kas jākonstatē personas nodarījumā. Proti, jākonstatē Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksā paredzēto objektīvo un subjektīvo pazīmju kopums – administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīvā puse (skatīt Augstākās tiesas Senāta 2006.gada 22.decembra spriedumu lietā SKA-571/2006).

Administratīvā pārkāpuma sastāva konstatēšana ir administratīvā pārkāpuma kvalifikācijas pamats. Lai pareizi kvalificētu administratīvo pārkāpumu, ir jākonstatē pilnīga atbilstība starp pārkāpuma faktiskajām pazīmēm un Latvijas APK normā paredzētā konkrētā administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmēm. Tikai tajā gadījumā, kad pārkāpuma faktiskās pazīmes sakrīt ar konkrētā administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmēm, kas paredzētas Latvijas APK, ir pamats atzīt, ka ir izdarīts administratīvais pārkāpums, un to pareizi kvalificēt. Saskaņā ar Latvijas APK 248.panta pirmo daļu, pārkāpuma būtība (faktiskās pazīmes) tiek atspoguļotas administratīvā pārkāpuma protokolā.

Judikatūrā ir izteikta atziņa, ka administratīvā pārkāpuma protokols ir dokuments, kurā kompetentā amatpersona rakstveidā fiksē kādas personas prettiesiskas darbības. Faktiski šī amatpersona atzīst, ka ar protokolā konstatētajām darbībām persona ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu. Šis dokuments kā sākotnēja apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Līdz ar to, no vienas puses, institūcija, kuras kompetencē ir pieņemt lēmumu šajā lietā, izvērtē protokolā izteiktā atzinuma pamatotību, proti, vai persona par protokolā fiksētajām darbībām ir saucama pie administratīvās atbildības, bet, no otras puses, personai, par kuras darbībām protokols sastādīts, ir iespēja pienācīgi īstenot procesuālās garantijas savai aizstāvībai sakarā ar protokolā norādīto pārkāpumu. Tātad, jau administratīvā pārkāpuma protokolā ir jābūt norādītam, kādas tieši personas prettiesiskās darbības veido administratīvo pārkāpumu (skatīt Augstākās tiesas Senāta 2007.gada 25.aprīļa spriedumu lietā Nr.SKA-157/2007).

Administratīvā pārkāpuma protokols izskatāmajā lietā /pers. A/ sastādīts par to, ka viņš nomedīja stirnu kazu un neizmantoja medību atļauju. Protokolā ir norādīts, ka ir pārkāpts Medību likuma 24.panta 5.punkts. Protokolā ir norādīts, ka atbildība par pārkāpumu ir paredzēta Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā (lietas 18.-19.lapa).

Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzēta administratīvā atbildība par medību noteikumu pārkāpšanu. Lai /pers. A/ varētu saukt pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, nepieciešams konstatēt, ka /pers. A/ veica nelikumīgas medības.

Medību likuma 24.pantā ir norādītas darbības, kas atzīstamas par nelikumīgām medībām. Administratīvā pārkāpuma protokolā ir norādīts, ka /pers. A/ pārkāpa Medību likuma 24.panta 5.punktu. Atbilstoši Medību likuma 24.panta 5.punktam par nelikumīgām medībām atzīst limitētā medījamā dzīvnieka pārvietošanu no vietas, kur tas nomedīts, vai ievainota limitētā medījamā dzīvnieka izsekošanu, ja nav aizpildīta medību atļauja.

Saskaņā ar Medību likuma 1.panta 2.punktu medību atļauja ir dokuments, kas ļauj norādītajā vietā nomedīt konkrētu skaitu limitēto medījamo attiecīgo sugu dzīvnieku. Atbilstoši Ministru kabineta 2014.gada 22.jūlija noteikumu Nr.421 "Medību noteikumi" (turpmāk tekstā – Medību noteikumi) 42.punkta nosacījumiem Valsts meža dienests izsniedz medību atļaujas un atbilstošu skaitu unikāli apzīmētu marķieru. Medību noteikumu 101.punkts paredz, ka pirms limitēti medījamā dzīvnieka pārvietošanas no vietas, kur tas nomedīts, nomedītā dzīvnieka liemeni marķē ar īpašu Valsts meža dienesta izsniegtu marķieri. Marķieri redzamā veidā nostiprina nomedītā dzīvnieka liemenī tā, lai, nesabojājot marķieri, to nebūtu iespējams noņemt līdz liemeņa sadalei. Marķieri aizliegts noņemt no liemeņa vai liemeni sadalīt pirms veidlapas "Informācija par izlietotajām medību atļaujām" (3. pielikums) aizpildīšanas.

Medību noteikumu 111.punkta nosacījumi paredz, ka minēto prasību par marķieru izmantošanu piemēro no 2015.gada 1.aprīļa. Tādējādi administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laikā (2015.gada 30.augustā) jau pastāvēja prasība izmantot marķierus.

Izskatāmajā lietā nav strīda par to, ka /pers. A/ bija tiesības medību vietā nomedīt konkrētu skaitu limitēto medījamo attiecīgo sugu dzīvnieku, tas ir, nav strīda par to, ka medību kolektīva /Nosaukums/, kura sastāvā ir arī /pers. A/, bija izsniegta medību atļauja, tajā skaitā arī uz stirnu kazām. Lietā arī nav strīda par to, ka /pers. A/ pirms nomedītā dzīvnieka pārvietošanas, nenomarķēja nomedītā dzīvnieka liemeni ar marķieri. Lietā ir strīds par to, vai marķiera neuzlikšana nomedītā dzīvnieka liemenim pirms nomedītā dzīvnieka pārvietošanas ir atzīstama par nelikumīgām medībām.

Latgales apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa pareizi secināja, ka, ņemot vērā Medību noteikumu 42.punkta saturu, medību atļauja un medību marķieris ir savstarpēji nošķirami jēdzieni. Kā norādīts iepriekš medību atļauja ir Valsts meža dienesta izsniegts dokuments, kas ļauj norādītajā vietā nomedīt konkrētu skaitu limitēto medījamo attiecīgo sugu dzīvnieku. Savukārt marķieris ir līdzeklis medīšanas tiesību izmantošanas kontrolei. Marķieris pats par sevi tiesības medīt limitējamos dzīvniekus nedod. Tiesības medīt limitējamos dzīvniekus dod medību atļauja, ko izsniedz Valsts meža dienests.

Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzētā nelikumīgu medību definīcija ir norādīta Medību likuma 24.pantā. Saskaņā ar Medību likuma 24.panta 5.punktu par nelikumīgām medībām atzīst limitētā medījamā dzīvnieka pārvietošanu no vietas, kur tas nomedīts, vai ievainota limitētā medījamā dzīvnieka izsekošanu, ja nav aizpildīta medību atļauja. Medību likuma 24.panta neviens no punktiem nenosaka, ka par nelikumīgām medībām ir atzīstama medījamā dzīvnieka pārvietošana no vietas, kur tas nomedīts, ja dzīvnieka liemenim nav piestiprināts marķieris. Marķiera lietošanas nosacījumi ir norādīti Medību noteikumos. Latgales apgabaltiesas ieskatā uzskatot, ka marķieris ir medību atļauja (aizpildīta medību atļauja pēc dzīvnieka nomedīšanas), vai, ka marķieris ir viens no medību atļaujas veidiem, šajā gadījumā tiek paplašināti interpretēts Medību likuma 24.panta 5.punkts. Ņemot vērā, ka Latvijas APK 80.panta ceturtā daļa ir blanketa tiesību norma, jo tā nosaka atbildību par pārkāpumu, kas izriet no citu tiesību normu pārkāpuma (no Medību

likuma 24.pantā paredzētajiem pārkāpumiem), tad, paplašināti interpretējot Medību likuma 24.panta 5.punktu, tiek paplašināti interpretēts arī Latvijas APK 80.panta ceturtās daļas saturs, kas šajā gadījumā nav pieļaujams. Paplašināti nevar interpretēt tiesību normas, kas paredz sodu par noziedzīgiem nodarījumiem un administratīviem pārkāpumiem (skatīt Andris Plotnieks. Tiesību teorija & juridiskā metode. – Rīga: SIA Izglītības soļi, 2009, 216.lpp).

Ņemot vērā minēto, Latgales apgabaltiesa atzīst, ka šajā gadījumā marķiera neuzlikšana nomedītā dzīvnieka līmenim pirms nomedītā dzīvnieka pārvietošanas nav atzīstama par neaizpildītu medību atļauju. Līdz ar to nav pamatots apelācijas sūdzības iesniedzēja arguments, ka medību atļauja un marķieris ir savstarpēji nedalāmi jēdzieni.

Latgales apgabaltiesa uzskata, ka pirmās instances tiesa pareizi norādīja, ka Medību likuma 24.panta 5.punktā noteiktās prasības par medību atļaujas aizpildīšanu pēc limitētā dzīvnieka nomedīšanas bija paredzētas Ministru kabineta 2013.gada 26.februāra noteikumos Nr.113 "Medību noteikumi", kuri zaudēja spēku 2014.gada 1.augustā. Atbilstoši Medību noteikumu 112.punkta nosacījumiem medību atļauja bija nepieciešama katra limitēto medījamo sugu dzīvnieka medībām bija līdz 2015.gada 31.martam, un līdz 2015.gada 31.martam medību atļauja bija aizpilda, pirms sākta nomedītā dzīvnieka pārvietošana vai ievainota dzīvnieka izsekošana. Ņemot vērā minēto un to, ka notikums bija 2015.gada 30.augustā, apelācijas instances tiesa secina, ka izskatāmajā lietā uz /pers. A/ darbībām nav attiecināmi medību atļaujas aizpildīšanas nosacījumi pirms nomedītā dzīvnieka pārvietošanas.

Apelācijās instances tiesa, tāpat kā pirmās instances tiesa, uzskata, ka nav pamata /pers. A/ inkriminēt medību atļaujas neizmantošanu, jo /pers. A/ bija tiesības medīt stirnu kazas, taču lietā noskaidrotie faktiskie apstākļi un liecinieku liecības norāda uz to, k a /pers. A/ nav ievērojis Medību noteikumos noteiktās prasības nomedītā dzīvnieka pārvietošanai – nomedītajam dzīvniekam neuzliekot marķieri.

Izvērtējot minētā administratīvā pārkāpuma protokola saturu, apelācijas instances tiesa secina, ka administratīvā pārkāpuma protokolā atbilstoši Latvijas APK 248.panta pirmajā daļā noteiktajam, nav pareizi norādīta normatīvā akta norma, kas paredz atbildību par administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēto pārkāpumu. Apelācijas instances tiesas secina, ka atbildība par medību noteikumu pārkāpšanu, nomedītajam dzīvniekam pirms pārvietošanas neuzliekot marķieri, paredzēta Latvija APK 80.panta trešajā daļā, nevis Latvijas APK 80.panta ceturtajā dāļā.

Turklāt arī pats apelācijas sūdzības iesniedzējs savā sūdzībā ir atzinis, ka administratīvā pārkāpuma protokolā tomēr ir trūkumi - "nebūtiski trūkumi administratīvā pārkāpuma protokolā, proti, formāla neatbilstība Latvijas APK 248.panta prasībām (..)" (lietas 69.lapa). Līdz ar to Latgales apgabaltiesa atzīst, ka ir pretrunīgs Valsts meža dienesta viedoklis, jo no vienas puses Valsts meža dienests atzīst, ka administratīvā pārkāpuma protokols neatbilst Latvijas APK 248.panta prasībām, bet no otras puses Valsts meža dienests uzskata, ka /pers. A/ par administratīvā pārkāpuma protokolā konstatēto pārkāpumu ir saucams pie administratīvās atbildības.

Turklāt administratīvo pārkāpumu lietas ir pielīdzināmas krimināllietām Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6.punkta izpratnē (skat. Satversmes tiesas 2002.gada 20.jūnija sprieduma lietā Nr.2001-17-0106 secinājumu daļas 6.1.punktu). Administratīvā pārkāpuma protokols kā sākotnējā apsūdzība ir pamats turpmākai lietvedībai administratīvā pārkāpuma lietā. Savukārt ar jēdzienu „apsūdzība" jāsaprot gan noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi, gan noziedzīgā nodarījuma juridiskā kvalifikācija, bet ar jēdzienu „noziedzīgā nodarījuma faktiskie apstākļi" jāsaprot noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laiks, vieta, izdarīšanas veids, apsūdzētā vainas forma, motīvi, noziedzīgā nodarījuma sekas (skatīt Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departamenta 2009.gada 28.maija lēmums lietā Nr.SKK-84/2009). Līdz ar to ir nepamatots apelācijas sūdzības iesniedzēja arguments par to, ka administratīvā pārkāpuma protokola noformēšana ir darbība, kas aizvieto lēmumu par lietvedības uzsākšanu, tas ir, protokola noformēšana pielīdzināma lēmumam par lietas ierosināšanu.

Apelācijas instances tiesas ieskatā izskatāmajā lietā, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, Valsts meža dienesta amatpersona nav ievērojusi Latvijas APK 248.panta pirmās daļas prasības, jo administratīvā pārkāpuma aprakstam nav sniegusi atbilstošu tā juridisko kvalifikāciju.

Latgales apgabaltiesa uzskata, ka saskaņā ar Latvijas APK 248.panta nosacījumiem, protokolā norādāmās lietas būtības (faktisko pazīmju) robežas un saturu nosaka pilnvarota persona, kura sastāda protokolu. Savukārt protokolā fiksētā lietas būtība nosaka lietas izskatīšanas robežas iestādē un tiesā. Iestādes un tiesas tiesības konstatēt citus, no protokola satura atšķirīgus apstākļus ir ierobežotas. Iestāde un tiesa var tikai izslēgt no protokola faktisko apstākļu apraksta daļu, ja atzīst, ka šajā daļā protokolā izteiktais apgalvojums nav pierādīts. Ja iestāde vai tiesa atzītu par pierādītiem citus, no protokola satura atšķirīgus, pārkāpuma faktiskos apstākļus, tas pārkāptu pie administratīvās atbildības sauktās personas tiesības uz aizstāvību (skatīt Augstākās tiesas Senāta 2007.gada 25.aprīļa spriedumu lietā SKA-157/2007).

Atbilstoši Latvijas APK 272.panta noteikumiem institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro, vai ir izdarīts administratīvais pārkāpums, vai attiecīgā persona ir vainīga tā izdarīšanā, vai šo personu var saukt pie administratīvās atbildības, vai ir atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantisks zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Izvērtējot šo likuma normu kopumā ar Latvijas APK 274.pantu, kurā noteikts institūcijas (amatpersonas) sastādītā lēmuma saturs, apelācijas instances tiesa uzskata, ka gadījumā, ja institūcija (amatpersona) konstatē, ka ir izdarīts administratīvais pārkāpums, lēmuma aprakstošajā daļā jānorāda faktisko un tiesisko apstākļu konstatējums. Ar faktiskiem apstākļiem administratīvā pārkāpuma lietā jāsaprot konstatētā pārkāpuma būtību (tā izdarīšanas laiks, vieta, izdarīšanas veids, sekas utt.), bet par tiesiskiem apstākļiem - pierādījumus, uz kuriem pamatoti secinājumi, un argumentus, uz kuru pamata pierādījumi noraidīti.

Pārbaudot izskatāmajā lietā Valsts meža dienesta virsmežziņa /pers. C/ 2015.gada 10.septembra lēmumu Nr.12K-JA 009766/7900-15 (lietas 14.-15.lapa) Latgales apgabaltiesa konstatē, ka minētā amatpersona lēmumā, konstatējot administratīvā pārkāpuma protokolā norādītās ziņas, ir iekļāvusi norādi par marķiera nepielietošanu. Apelācijas instances tiesa atzīst, ka lēmumā iekļautā norāde uz marķiera nepielietošanu ir atzīstama par būtisku /pers. A/ inkriminētā pārkāpuma satura paplašināšanu. Šādos apstākļos minētās amatpersonas lēmumu nevar atzīt par tiesisku un pamatotu, jo, atzīstot par pierādītiem citus, no protokola satura atšķirīgus, pārkāpuma faktiskos apstākļus, ir pārkāptas pie administratīvās atbildības sauktās personas /pers. A/ tiesības uz aizstāvību.

Atbilstoši Latvijas APK 286.panta otrās daļas nosacījumiem augstāka iestāde, izskatot sūdzību par lēmumu administratīvā pārkāpuma lietā, pārbauda pieņemtā lēmuma likumību un pamatotību. Augstāka iestāde, izskatāmajā lietā atstājot institūcijas lēmumu negrozītu (lietas 8.-11.lapa), arī atzina par pierādītiem citus, no protokola satura atšķirīgus, pārkāpuma faktiskos apstākļus. Bez tam arī augstākās iestādes (Valsts meža dienesta ģenerāldirektora A.Krēsliņa) 2015.gada 15.oktobra lēmumā ir secināts, ka /pers. A/ "nošāvis vienu limitēto medījamo dzīvnieku – stirnu, ko pēc nošaušanas ir pārvietojis, neizmantojot medību atļauju – marķieri". Šādos apstākļos arī augstākās iestādes lēmumu izskatāmajā lietā nav pamata atzīt par tiesisku un pamatotu.

Novērst konstatētos administratīvā pārkāpuma protokola trūkumus tiesai nav iespējas, jo saskaņā ar Latvijas APK 243.panta jēgu amatpersonas (šajā gadījumā – Valsts meža dienesta amatpersonas) pienākums ir pierādīt administratīvā pārkāpuma esamību un to pienācīgi fiksēt administratīvā pārkāpuma protokolā. Tiesas kompetencē ir pārbaudīt lietā iegūtos pierādījumus un izvērtēt protokolā izteiktā atzinuma pamatotību, proti, vai persona par protokolā fiksētajām darbībām ir saucama pie administratīvās atbildības (Latvijas APK 289.^{6} panta nosacījumi).

Ņemot vērā minēto, Latgales apgabaltiesa uzskata, ka izskatāmajā lietā /pers. A/ rīcībā nav Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāva (objektīvās puses). Tādējādi nav pamatots apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvojums, ka ir pretrunīgs pirmās instances tiesas secinājums, ka nav pieradīta /pers. A/ vaina Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā.

Apelācijas instances tiesa uzskata, ka apelācijas sūdzībā esošā atsauce uz Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijas 2016.gada 21.marta spriedumu lietā Nr.133062114 ir nevietā. No minētā tiesas sprieduma redzams, ka lietā Nr.133062114 bija konstatēti citi faktiskie apstākļi. Proti, administratīvais pārkāpums bija izdarīts 2014.gada 21.jūnijā, tas ir laikā, kad bija spēkā Ministru kabineta 2013.gada 26.februāra noteikumi Nr.113 "Medību noteikumi", kuros bija paredzēti nosacījumi medību atļaujas aizpildīšanai pirms sākta nomedītā dzīvnieka pārvietošanas. Savukārt izskatāmajā lietā uz /pers. A/ darbībām attiecas Medību noteikumi, kas stājās spēkā 2014.gada 1.augustā.

Saskaņā ar Latvijas APK 239.panta 1.punktu lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Ar pirmās instances tiesas spriedumu atcelts Valsts meža dienesta Austrumlatgales virsmežniecības virsmežziņa 2015.gada 10.septembra lēmums Nr.12K-AJ009766/7900-15 par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu un izbeigta lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā. Latgales apgabaltiesa atzīst, ka izskatāmajā lietā ir atceļams gan minētais lēmums, gan arī Valsts meža dienesta ģenerāldirektora A.Krēsliņa 2015.gada 15.okotbra lēmums Nr.VMD1-20/757.

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{12} panta otrās daļas 1.punktu, 289.^{22} pantu Latgales apgabaltiesa

n o s p r i e d a

Rēzeknes tiesas 2016.gada 14.aprīļa spriedumu atstāt negrozītu (precizējot, ka izskatāmajā lietā ir atceļami šādi lēmumi: Valsts meža dienesta Austrumlatgales virsmežniecības virsmežziņa 2015.gada 10.septembra lēmums Nr.12K-AJ009766/7900-15 par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 80.panta ceturtajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu un Valsts meža dienesta ģenerāldirektora A.Krēsliņa 2015.gada 15.okotbra lēmums Nr.VMD1-20/757), bet Valsts meža dienesta apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā 2016.gada 5.jūlijā.

Tiesnesis I.Raciņš

Tiesnese I.Zalužinska

Tiesnesis J.Dimpers